

„M-au urât fără temeii”

Era duminică noaptea. În cabinetul de consultații al doctorului H. mai ardea lumina și un foc viu ardea în cămin, cu toate că miezul nopții era trecut demult.

Doctorul, care ședea în fotoliul său cu o privire tristă, într-o poziție aplecată în față, nu se gândea la ora târzie. Nu erau nici gândurile la bolnavii lui cei mulți, care, ca de multe ori în rest, îl țineau treaz până târziu în noapte. Motivul feței pline de îngrijorare a medicului era grija tatălui pentru copilul său.

Karoline, singura sa fiică, de care era atașat cu dublă afecțiune de la moartea iubitei sale soții, dovedea, cu cât creștea în vârstă, o indiferență tot mai evidentă față de tot ce este divin. Păzită cu grijă de părinții ei, instruită în Cuvânt din copilăria ei, și, așa cum știa ea însăși bine, tot timpul obiectul mijlocirilor serioase, ea nu arătase totuși niciodată o dorință sinceră pentru iertarea păcatelor ei și pentru mântuirea veșnică. Chiar dacă se considera printre cei care Îl iubesc pe Isus și pe dinafară trăia ca una de-a lor, inima ei era totuși complet indiferentă față de Dumnezeu și de Cuvântul Său și de câte ori doctorul H. făcea această constatare – fiica sa era de-acum complet matură -, aceasta îl umplea de o durere adâncă.

În săptămânile trecute avusese loc în împrejurimi o trezire. Mulți s-au convertit la Mântuitorul și se bucurau de mântuirea câștigată. Dar asupra Karolinei, evenimentele nu făcuseră niciun fel de impresie. Dimpotrivă, o îndepărtare interioară puternică era de recunoscut limpede la ea. Acesta era motivul mării tristeți care nu-l lăsa astăzi pe doctorul H. să ajungă la odihnă. Ca de atâtea ori, el își vărsa și acum inima împovărată înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. El I se ruga Aceluia căruia nimic nu Îi este imposibil, ca El s-o convingă și pe iubita sa copilă și s-o facă să-și dea seama că în ciuda vieții sale exterioare fără cusur, ea era o păcătoasă înaintea lui Dumnezeu și de aceea avea nevoie de un Mântuitor. În același timp, tatăl cerea pentru sine harul, ca prin umblarea și atitudinea sa, să poată s-o aducă pe Karoline la convingerea că o viață cu Hristos ar trebui să fie totuși mai bogată și mai frumoasă decât o viață fără El.

Întărit prin rugăciune, doctorul H. s-a dus, în sfârșit, la odihnă. El putea să aibă din nou încredere că chiar dacă toate eforturile sale dau greș, Dumnezeu tot are mijloace și căi să-l atragă la Sine pe copilul său iubit.

Printre cei proaspăt convertiți se afla și una dintre prietenele Karolinei. Când aceasta a povestit despre felul cum avusese parte de iertarea păcatelor ei, părea că pe Karoline o cuprindea pentru prima dată o oarecare neliniște. Dar neliniștea nu fusese provocată, bunăoară, de un sentiment asupra stării sale pierdute, ci mai degrabă prin temerea că și ea ar putea poate vreodată să fie biruită de o putere tainică.

Consecința a fost că în duminica următoare ea a căutat și a găsit un pretext să nu-l însoțească pe tatăl ei, ca de obicei, la propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Doctorul H. n-a spus nimic la aceasta. După ce toate eforturile sale proprii, sincer intenționate, rămăseseră fără rezultat, el se încredințase lui Dumnezeu în privința copilului său și nu voia să mai facă nimic, ci să privească liniștit la călăuzirea Sa.

În timpul micului dejun, tata și fiica s-au întreținut foarte bine, ca de obicei. După aceea, doctorul s-a pregătit de plecare. Karoline l-a însoțit până la ușa casei. Era prima dată când ea îl lăsa pe tata să plece singur duminica și pentru aceasta nu se simțea tocmai bine.

„Nu fi supărat pe mine, tătucule”, a șoptit ea. „Îmi pare rău că te las să pleci singur, dar sunt așa de sătulă de rugat și predicat.”

Ca răspuns, tata a apăsat liniștit un sărut pe fruntea copilei sale. Nu, nu voia să fie supărat pe ea. Doar era dorința lui să procedeze corespunzător exemplului Mântuitorului său, care nu Se mânیا niciodată, ci îi purta cu răbdare și dragoste chiar și pe aceia care nu voiau să-L accepte.

Când Karoline a rămas singură, a început să caute un roman pe care voia de mult timp să-l citească.

Pe raftul de sus al unui dulap puțin folosit, ea a găsit ce dorea. A luat cartea jos. Atunci, o foaie desprinsă, mototolită, a zburat la pământ. Ea a văzut că este o pagină dintr-o Biblie de școală. Când a ridicat-o, privirea i-a căzut pe cuvintele tipărite spațiat: „M-au urât fără temeii” (Ioan 15.25).

Dacă tinerei fete i-ar fi fost strigate aceste cuvinte direct din cer, cu greu ar fi putut impresia ei să fie una mai puternică. Ele erau, fără îndoială, o săgeată cu care Dumnezeu intenționase să atingă inima Karolinei. Și această săgeată nu-și greșise ținta.

Cufundată în gânduri adânci, Karoline ținea în mână pagina de Biblie. „M-au urât fără temeii!” Oare cuvântul acesta era valabil și pentru ea? Da, a trebuit să-și spună, este valabil și pentru mine, căci și eu L-am respins pe Hristos, da, în adâncul inimii L-am urât. Și de ce L-am urât? Nu murise El și pentru ea, ca să câștige pentru ea mântuirea veșnică? Și nu se întorsese El iar și iar spre ea, prin tatăl ei sau prin alții, cu rugămintea prietenoasă de a-I dăruia inima ei? Și ce făcuse ea pentru aceasta. O, ea Îi răspunsese cu răceală respingătoare și cu dispreț. Un sentiment distrugător de păcat și de vină a venit peste tânăra doamnă în clipa aceasta. Cuvântul lui Dumnezeu, față de care se ostenise cu grijă să-și închidă urechea și conștiința, îi străpunsese inima cu un singur text scurt, ca o sabie cu două tășuri.

Când tatăl s-a întors acasă aproximativ două ore mai târziu, și-a găsit fiica în genunchi, luptând pentru bunul pe care ea îl respinsese toată viața ei.

Karoline cunoștea bine calea. Suficient de des auzise glasul Mântuitorului care o căuta. Dar de câte ori nu refuzase oferta harului, de câte ori nu respinsese dragostea care o căuta! Nu fusese aceasta nesincer în cel mai înalt grad, să depună o mărturie creștină în timp ce inima ei era departe de Hristos și la aceasta mai putea ea să sere la primire din partea lui Dumnezeu? În același timp a devenit conștientă dureros, cât de mult trebuie să-l fi îndurerat și pe tatăl ei în toți acești ani! Ea i-a cerut iertare din toată inima și întâmpinarea plină de dragoste pe care a găsit-o la tatăl ei, a ajutat-o să înțeleagă puțin din măreția acelei dragoste cu care Dumnezeu îl întâmpină pe fiecare care se apropie de El cu smerenie sinceră.

N-a durat mult și atunci Karoline a recunoscut în sine oița foarte rătăcită, pe care Cel pe care Îl „urâse fără temeii” nu obosise s-o caute, până o găsisse. Din toată inima și plină de încredere, ea s-a predat acum Acestui Mântuitor, care o iubise deja de mult și pe care Îl iubea și ea acum – nu fără temeii, ci pentru că El o iubise întâi.